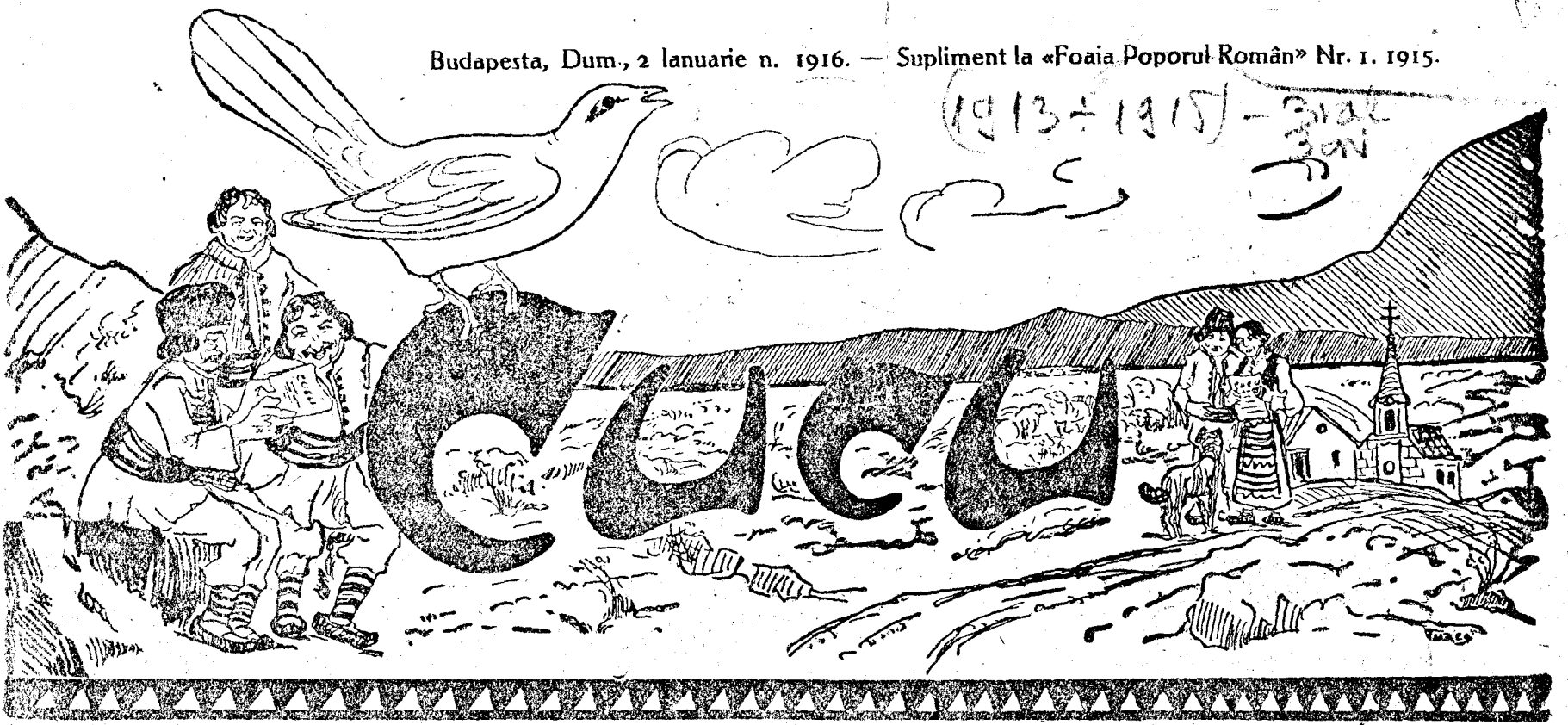

1913-1915 - 312
304

ȚARUL ȘI JOFFRE

Priviți la acest chip frumos și veți vedea cât de »prietenește« se înțeleg prin telefon țarul Nicolae II. și Joffre, comandantul suprem al trupelor franceze-

engleze, asupra »învingerilor« armatei lor ententei.

Prietenia dela început s'a prefăcut în dușmănie de moarte!

Pesimiștilor . . .

Voi posomorâte coabe
Nu cunoașteți neam, popor,
Altcum n'ați privi cu-afăta
Neîncredere 'n viitor. . .

Gama voastră funebrală
O privesc ca umorist
Prea ridicolă, cât n'aflu
De ea caricaturist. . .

Cât de mari sunt flacările
De războiu, — nu-l mistuiesc,
Plin de sevă cum azi este
Trunchiul verde românesc!

Haralamb Călămăr.

Din acattistul burlacilor

Cele mai multe femei înțeleg mai ușor,
Că te poți căsători fără a iubi, decât
Să iubești fără a te căsători.

R. de Weilen.

Infernul e pavat cu limbi femeiești.

Guillon.

Nu fiecare femeie gustă din fructul oprit,
dar toate sunt curioase de gustul lui.

r. Hadequin.

Ce dilemă grozavă: lumea fără femei
și femeia fără lume.

P. Mantegazza.

Francezii, Sârbii și Englezii

Ziarele aduc o știre
Nostimă. Prizonierii
Francezi nu vor — lături

De — ei.

Ei zic: »D'Englezi azi ne desparte

O egoistă diferență

Alor ce ne-a cauzat durere,

De Sârbi moral și inteligență.

Nu mai voim să știm nimic d'aceștia

Mai mult la inimă acea ce

Onoarea noastră, și contrarii

Ne sunt mai vrednici pentru pace. . .

De este adevărat ce scrie

Așa cum se expune cazul,

Atunci curând peste 'm pătrită!

Triumfă — admirabil hazul!

Satyros.

— Frumoși pepeni ai cumpărat, frate!
— De, nevastă-mea m'a rugat să-i cum-
păr un pepen, că-și dă jumătate viața!
— Ei, și tu i-ai cumpărat doi!
— Eu așa — doar își dă și cealaltă parte
din viață!

Nevasta: Alți bărbați își iubesc ne-
vestele, iar tu nici nu te uiți la mine,
numai mă porți de nas cu îți place.

Bărbatul: Chiar pentru că nu mă
uit la tine, e semn că te iubesc, căci de
m-aș uita la tine, nu te-aș mai iubi.

Sunt purcei?

Ioniță copilașul
Petulant pe cum era,
Când căpăta de mâncare
Tot mereu se murdăria.

Tatăl său, ca orice tată
Când murdărit îl vedea
Mi-l dojenea cu bunețe
Și de purcei mi-l numia.

Odată în vizită
Văd o ciurdă de purcei,
Și Ioniță cum îi vede
Zice: »Tată ce-s acei?»

— Ce să fie, zice tata,
Sunt purcei, pe cum vezi bine;
— Sunt purcei? — dar nu se poate,
Că nu seamănă cu mine!

Th. A. Bogdan.

Descoperiri după nuntă

Ea: Iubite, am să-ți fac o descoperire,
Sunt mult mai bătrână de cum ți-am
spus înainte de nuntă.

El: Mă bucur, draga mea, căci și eu
trebuie să-ți descoper, că venitele mele
sunt neasămănat mai mici decum ți le
spusesem, când eram fidanțați.

Grecia isteată.

In Salonicul cel grecesc
Cei mari acum se păruesc,
Grecia nu se 'mpotrivese,
Ci 'n sinea ei așa gândește:
Snopiți-vă cât timp vă place,
Dar mie dați-mi bună pace,
Pen' ce 'mi stricați cu păruiala
Vă fac eu tutor socoteala.

N'ajută.

Cerșitorul: Dați-mi ceva, cucoană,
sunt așa de flămând!

Cucoana: Dar bine, de ce nu mun-
cesti?

Cerșitorul: Am cercat și cu mun-
ca, și muncind am flămânzit și mai tare. . .

CEI MAI PERICULOȘI

Aceia 's mai periculoși
Ce 'mbată bietul nost popor,
Cu o aureolă, și-și ascund
Sub ea întreg interesul — lor.

CUGETARI

Când hoțul n'are prilej d'a fura, să
crede om cinstit.

* * *

Resignațiunea este un fel de eroism
în pantofi.

* * *

Buzunarul e cel mai sensibil organ al
omului.

Un certificat

»..După părerea mea solda-
tul român este unul din cei
mai buni soldați ai lumii. Nu
este o laudă convențională, ci
una bazată pe experiențe. . .«

Maiorul Gusztav de
Dekani dela reg. 50.

Un mai frumos certificat
Pentru Românul brav soldat,
Nu este să le-astupe gura
Și celor ce ne poartă ura.

Bun prieten

In timpul unei plimbări, Stănică în-
tâlnește un trecător bine îmbrăcat, care
își scoate pălăria până la pământ și-l
salută răsând.

Brărbățul, cu care mergea Stănică, în m-
trebă atunci.

— Cine e omul ăsta, care te salută a-
șa de frumos?

— Cine să fie? Ia un cunoscut vechiu
al meu. La o nuntă am dormit împre-
ună sub aceeaș masă.

— A! înțeleg, sunteți cunoscuți dela
chef.

— Cam așa ceva, și de atunci oride-
câteori ne întâlnim, ne salutăm ca niște
buni prieteni.

— Să vă fie de bine și să vă mai în-
tâlniți sub masă.

— Ba feritu-m'a sfântu!

Boerul: Eu te primesc păzitor pe ca-
sa și curtea mea, dar fi-vei în stare să
păzești casa de hoți și tâlhari?

Argatul: Vorbă să fie. — doară eu
cu ei am trăit vreo zece ani.

Învățătorul: Cum sunt reprezentate în chibritul acesta, toate trei împărățiile din natură?

Scolarul: Lemnul reprezintă împărăția plantelor, — și mâna care ține chibritul reprezintă împărăția dobitoacelor.

— Care este animalul care ne dă cea mai bună carne?

— ... Măcelarul Toader.

Din medicina populară

— Recepte —

Pentru durere de cap

Să se piseze 250 grame sămânță de mătrăgună, și să se amestece cu un decilitru de spirt denaturat, pe care să-l bea bolnavul. Apoi să miroase dinamită proaspătă, că în chipul acesta îi va trece durerea.

Pentru durerea de urechi și dobândirea auzului muzical se recomandă două capse de dinamit, puse în două fițele și înșesate în ambele urechi, iar fițelele cu capetele opuse să se împreune cu capetele într'un jar.

Durerea de ochi, să vindecă dacă i-se stoarce bolnavului în ochi lapte proaspăt din rădăcină de hrean, mestecat cu esențe de oțet.

Contra durerii de grumazi, se recomandă bolnavului să poarte cravată din cânepă neșesută și unsă cu său de berbec...

Cel ce suferă de durere de măsele să-și umple gura de smântână de capră și să dea cu capul de un stâlp de telegraf, până se va alege unt din smântână.

Cine voiește să scape de durere de piept și de nădușeli (asmă), să pună pe un zidar cu borosul să-i sfarme bicașei pe piept.

Reuma din piciorul drept se vindecă, dacă măduva se vindecă cu măduva din piciorul stâng, sau viceversa.

Pentru limpezirea feței și conservarea părului, se recomandă leșie de vitriol.

Recepte pentru medicini contra rengaților și pentru curățirea altor paraziți de pe corpul națiunii, ba și pentru alte boale de acestea, să pot căpăta în apoteca lui

Dr. Gaiță.

SERACA ENGLITERA

La început vorbeau Englezii
Și ei nu's oameni de rind
Pân la ultima miliardă
Că vor lupta totu' ntr'un gând.
Azi Sir Asquith spune însă,
Chiar curate mirozenii:
»Trebuie să luptăm, durere
»Pân la cel din urmă penny...«

Satyros.

Lecuirea junghiurilor reumatice

— Pătîmind de reumatism, când junghiurile te înghipă mai tare, prinde o mătă, și, dacă se poate, una neagră. Cu mâna stângă ține mătă de gât, iar cu cea dreaptă pișc-o în coadă până turbă, și-ți scapă. Fugi apoi după ea până a-sudă, iar cu sudoarea ei freacă-te pe unde ai junghiuri până ce-ți va trece!

— Auzitai frate că Măsăratate, bogătanul ăla sgârcit, s'a aruncat în Dunăre și s'a înecat?

— De unde se aud?

— Să știi că ăla numai de sgârcit s'a aruncat în Dunăre, ca să nu aibă spese cu îngropăciunea.

Poftă țigănească.

Răfăilă (meditând):

De ar fi slănină

Cum nu-i făină,

Hăi, mumă!

Ce mai zamă

De pește

Mi-aș face domnește...

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc

Târgul dela Găina să-l cercetezi în tot anul cu fetele tale, și pân' ți-or fi fetele de 50 ani să visezi tot gineri!

Popă greco-oriental să te faci în Găinari, și să ajungi soartea popii greco-catolic d'acolo; să n'ai după ce bea apă!

Boer din Țara Oltului să ajungi, și, pentru slănină (clisă) tu să te spânzuri de chingă 'n pod!

De gălci să ți se îngrășe porcii, și-n loc de o părechă de opinci să-ți dai votul la ațergeri dietali!

Leac în contra picioarelor reci

Rp.

Când picioarele-ți sunt reci,
Vezi receta, ține-o minte:
Joacă dragul meu, desculț
Ciardaș p'un cuptor ferbinte.

Dr. Rămâi-sănătos.

BURTA VERDE

Și ani de-ar mai ținea și zece
Războiul, el rămâne rece,
Nu'l mișcă știri de mari victorii
Nu plânge când ne mor fecioii
Ori de câștigă, ori de pierde
Al nostru neam, lui Burtă verde
In mare timp, n'are să-i pese
Decât de micile-i interese.

La instrucție.

Răcanul (de profesie băcan):

[Mi-a sosit icre moi...]

Sergentul:

Să-mi trimiți un butoi...

Răcanul:

Dar să trimit și cont?...

Sergentul:

Nu se vorbește 'n front!!!

OMUL.

L'apropie pe om

Egalele defecte

Mai mult decât egale

Calități selecte.

R. Milescu.

O părere cu două ascuțisuri

— Ian cugetă nene Gligore, acum 8 zile am fost cu dascălul la oraș. El a pus în lotărie, și eu înc'am pus. El a făcut un terno, eu mi-am pierdut banii.

— Numai un dobitoc poate avea un atare noroc.

— Oare n'am putut fi eu acel norocos!

Unul, care s'a însurat bine

Un singur om cunosc pe lume,

Care, când s'a însurat

La nevasta lui iubită

Averi, zestre n'a căutat.

E demult d'atunci, nu-i vorbă,

Și era un timp divin:

Când »foaia« Evii »cea de zestre«

A fost — foaia de smochin...

H. Călămăr.

Țandură

Există oameni, cari se necăjesc și atunci, când nu pot să se necăjească pe cevași.

Dr. Așchie.

După lucru și cântecu

Cucoana (către servitor, care curăță niște ghetete): Ascultă Ioane, nu mai fluera când lucrezi melodii atât de comune!

Ion: Mă rog de iertare, coană, astfel de arii de mahala fluer numai la curățatul ghetelor; când frec vasele de argint fluer tot numai compoziții dale lui Di-ma și Brediceanu.

Moara dracului

(Poveste dela Românii Macedoneni)

Era ce nu era. De nu era, nu se spusese.

Au fost odată doi frați. Unul era bogat, de nu avea unde să-și bage banii; celălalt era sărac, de nu avea nici pâine să mănânce. Nu era destul cu sărăcia, dar îi mai dotea Dumnezeu și copii, o spuză de copii. Și să nu credeți că era un leneș care nu vrea să lucreze, că din zori până 'n noapte nu mai curma cu lucrul, dar nimic nu-i folosea, sănătate bună! De punea mâna pe aur, acesta se prefăcea în piatră, așa-i mergeau toate deandoselea. În zilele de lucru mai era cum era, dar când venea vreă sărbătoare, îl apucau frigurile. Așa la Paști: toată lumea, care cu miel, care cu haine noi, numai el sărmanul ședea de-o parte ca un miel flămând. Și când se gândia, că să se ducă acasă, i se sburlea părul. Că copiii-s copii. Când se ducea într'o astfel de zi acasă se agățau de el:

— Ce ne-ai cumpărat, tată?... unul; ce ne-ai adus, tată?... celălalt; miel nu ne iei? și câte altele.

Ce gândi, ce nu gândi, se scoală, merge la fratele său, și-i zice:

— Să-mi dai un miel, altminteri nu plec d'acici!

Frater-său, măcar că era bogat, dar era strâns (sgârcit) ca cheia dracului. Nici nu vrea să audă ce-i grăia frater-său. Dar el ținea una și bună »să-mi dai un miel, ca să-mi bucur și eu familia în ziua de Paști«.

— Na, zise frater-său cel bogat, și dute dracului cu el!

Săracul, cum nu era tocmai în toată firea, luă mielul pe umăr și plecă la necuratul. Cum mergea pe drum, se năstârnea cu un pui de drac, care-l întrebă:

— Încotro, șutule?

— La dracu! Nu știi unde șade?

— Cum să nu știu? Nu sunt și eu de-ai lor? Dar nu-mi spui ce cauți pe-acolo?

— Mă duc să le duc mielul acesta de Paști, zise cel sărac.

— Să știi că diavolul să va simți foarte fericit, când va auzi de darul tău.

— Cum așa?

— Tu ești singurul om, care ți-ai adus aminte și de noi. De aceea vreau să-ți fac un bine. Acolo unde te duci te vor întreba ce să-ți dea. Te vor îmbia cu bani: cu sfanți, cu galbeni, dar tu să le spui că nu-ți trebuie.

— Asta nu se poate, să nu primesc bani, zise săracul.

— Ascultă tu de mine, îi răspunse drăcușorul. Tu să ceri moara de piper, care e în așternutul necuratului. Bagă de seamă, asta nu e o moară ca toate moarele; orice vei cere dela ea, îți va da. M'ai înțeles?

— Dacă-i așa, atunci e altă socoteală.

Mergând și povestind, ajunseră în Valea Șutului. Acolo dotea mielul lui Scaraoțchi, care-l primi cu multă plăcere. Întrebându-l pe sărac, cu ce vrea să-l cinstescă, acesta ceru moara de piper. Scaraoțchi îl îmbie cu bani, cu aur, cu

pietre scumpe, dar săracul ținea una: moara de piper, sau nimic. Diavolul n'avu încotro, căci trebuia să dea și el ceva, și așa îi dotea moara.

Săracul plecă și cum ajunse într'o livadă, se puse jos și strigă la moară: mănăcare! Nici nu isprăvi bine vorba, și mănăcările începură să curgă. Dar ce mănăcări! Nici împăratul nu mănăca așa. După ce se sătură, plecă mai departe spre casă.

Pe drum se întâlni cu un om, care avea joardă în mână.

— Bun întâlnit!

— Bun găsit!

— Dar încotro? întrebă săracul.

— Nu mă mai întreba! Umblu și eu ca cănele fără stăpân, unde m'a duce drumul. Vorbă scurtă: n'ai vreo bucată de pâine, că-mi chiorăe mațele de foame?

— Altceva nu dorești? răspunse săracul. Las' pe mine.

Și numai ce porunci: mănăcare. Apoi se puse pe mănăcare, de credeai că se bat doi lupi în gură. După-ce s'a săturat bine întrebă:

— Bine, frate, da de unde atâta mănăcare?

Din morișca aceasta, răspunse săracul. Apoi îi arătă cu deamănuntul, ce moară năzdrăvană are el.

— Toate bune, zise străinul, dar vezi și eu am joarda asta năzdrăvană. Când vreau să trimit pe cineva cu scânduri pe lumea cealaltă, n'am decât să zic: năua, croește-l, croește-l, și e gata.

Vrei să schimbăm, zise săracul.

— Vreau, zise străinul.

Cum schimbă însă, hoțul de sărac zise: Năua, cărpește-l! Și năua il cărpi și bietul străin rămase mort, iar săracul porni mai departe către casă cu morișca și cu năua.

Ajunse acasă. Să fi văzut atunci bietușug la casa lui! Haine noi pentru ei, nevasta și copii, de nici împăratul n'avea mai frumoase. Apoi mănăcări, de nu le poți înșira, încât ziceai:

— Doamne, da de unde atâta avere și atâta bunătate în casa aceasta!

Lumea-l știa sărac lipit, așa că nu puțin se mirară oamenii, când îl văzură la biserică împreună cu familia, îmbrăcați toți numai în fir. Ei își ziseră că nu poate fi lucru curat; iar frater-său cel bogat părea, cu toată avuția lui, un cerșetor pe lângă el, iar copii lui niște băieți de țigani pe lângă niște feciori de ciobani bogați în turme.

Din vorbă 'n vorbă, vestea despre îmbogățirea lui ajunse până la împăratul. Deaceia îl chemă înaintea scaunului împărătesc. Dar îmbogățitul nostru zise: »Cine vrea să mă vadă, să poftescă la mine«. Împăratul mânios foc, trimise oastea să-l aducă viu sau mort. Dar care ostaș, cum se apropia de el, cădea la pământ, lovit de năua. Auzind împăratul ce se întâmplă, veni el la cel îmbogățit și se făcu mic. Il luă cu vorba bună și se împăcară curând, ba se făcură chiar prieteni.

Și acolo

eram și eu...

Și 'ncălecai pe-un cal roș

Și vă spusai o minciună ca un moș.

Sfat

De vrei să-ți meargă 'n lume bine

Și să n'ai bocluc cu nime,

Iată toată 'nvățătura:

Cască ochi și — ține-ți gura!

R. Milescu.

Indirect

— Domnișoară, te iubesc!

— Vezi ce fericit ești! D-ta ai deja pe cine iubi, eu încă nu!

DRAGUȚA NEMULȚUMITA

De ieri la front' plecat-a

Și scumpul meu iubit

Și azi citesc în foaie:

»Nimic deosebit«...

D'ale soacrelor

Ginerile s'a condus soacra la dentist.

Dentistul: Vă rog deschideți gura, doamnă. (După ce soacra a deschis gura): Vai, ce gură rea!

Ginerile: Cui o spui! Cui o spui!...

Ginerile (altul, se 'ntelege): Aș vrea să-mi îmbalsamezi pe reposata soacră-mea. Cât m'ar costa?

Medicul: Trei mii de coroane!

Ginerile: Vai! Prea scump îmbalsamatul! N'ati putea s'o sărați??

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Birăuțiu.

Tip. «Poporul Român», Budapesta, H. A. U. C. nr. 38